

henfjet til, at Interessenten vel i de fleste Tilfælde vil være en gift Mand med Forpligtelse mod andre end sig selv, kan han ikke antages at ville anvende Pengene absolut egoistisk. Selv om han vilde det, bør imidlertid den foreslaaede i sit Væsen filantropiske Anstalt ikke indrette sig paa at tage fra dem, det gaar ilde, for at give til dem, der ere helbige.

Til § 6.

Reglerne om Anvendelsen af den i § 2 omhandlede Hjælpefond gives i denne Paragraf og gaa navnlig ud paa, at Indskuddene med Rente og Rentesrente, efterat Interessenten er fyldt 55 Aar, naar Livrenten skal fjæbes, forøges med et Tilskud fra Hjælpefonden. Medens det i det oprindelige Forslag var bestemt, at dette Tilskud i Almindelighed skulde være 50 pCt. af det op samlede Beløb, har man i nærværende Forslag under Hensyn til det Usikkelige i, at Interessenten saa tidlig som muligt begynder at gjøre Indskud, fastsat Tilskuddene efter en i Forhold til den Alder, hvori Indskuddene gjøres, aftagende Skala, med et Tillæg af 10 pCt., forsaavidt angaar de regelmæssig betalte faste Indskud. Medens Statskassens Tilskud, samtlige Aldersklasser tagne i Betragtning, ikke herved væsentlig forandres, og Forholdet f. Ex. for en Mand, som gjør faste Indskud fra det 31te til 45de Aar, bliver paa det nærmeste det samme som efter det tidligere Lovforslag, er det en Selvsølge, at der efter det nu foreliggende Forslag ydes væsentlig mere eller mindre end efter det oprindelige Forslag, efter som Indskuddene falde i den yngre eller ældre Alder.

For at forhindre urigtige Opgivelser eller Jordølgelser fra Interessentens Side, der maa siges at være af væsentlig Betydning ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Paagjældendes Optagelse i Anstalten, er det fastsat, at i saa Fald ethvert Tilskud fra Hjælpefonden bortfalder, medens det Indskudte fremdeles bliver indbetaende i Anstalten og i sin Tid anvendes til Indkjøb af en Livrente.

Til § 7.

Som et Mittel til at opnaa, at Anstalten kun blev benyttet af ubemidlede Personer, havde man i det oprindelige Forslag optaget den Bestemmelse, at Alderdomsforsørgelsens Maximum ordentligvis ikke maatte overstige 200 Kr. aarlig, idet det kun, naar det ved den Omstændighed, at Kommune eller Arbeidsgiver traadte støttende til, maatte anses for givet, at den Paagjældende henhørte til de Ubemidlede, kunde stige til 300 Kr. aarlig. Da imidlertid nærværende Forslag gaar ud fra, at

der forud for Interessentens Optagelse gaar en Undersøgelse, om han paa Grund af Udemidlethed kvalificerer sig hertil, har man ikke anset det for nødvendigt at bibeholde den tidligere lavere Maximumgrænde af 200 Kr. aarlig, men har forhøjet denne i alle Tilfælde til 300 Kr. aarlig. Det er fremdeles under Hensyn til, at det paa Grund af manglende Erfaring ikke er muligt at tilvejebringe særlige Tariffer for denne Anstalt, foreslaaet, at de for Livsforikrings- og Forsørgelsesanstalten af 1871 gjældende Tariffer lægges til Grund, dog saaledes, at der ikke som ved bemeldte Anstalt beregnes et Driftstillæg, idet Statskassen ifølge § 2 afholder Administrationsudgifterne.

Til Oplysning om Størrelsen af de Indskud, der maa ydes af Interessenten for paa de ovenangivne Bilkkaar med 55 Aars Alderen at erholde en Alderdomsforsørgelse af 300 Kr. aarlig, meddeles følgende tabellariske Forklaring:

I. Naar der indtil 55 Aars Alderen betales hjerdingaarlige Indskud:

	Hjerdingaarligt Indskud	
	for Mand.	for Kvinder.
	Kr. Ø.	Kr. Ø.
fra det 18de Aar ...	6. 43	7. 11
— 19de — ...	6. 84	7. 57
— 24de — ...	9. 42	10. 42
— 29de — ...	13. 29	14. 70
— 34te — ...	19. 41	21. 47
— 39te — ...	29. 96	33. 14
— 44de — ...	51. 09	56. 52

II. Naar der i 10 Aar betales hjerdingaarlige Indskud:

	Hjerdingaarligt Indskud	
	for Mand.	for Kvinder.
	Kr. Ø.	Kr. Ø.
fra det 18de Aar ...	13. 38	14. 80
— 19de — ...	14. 09	15. 58
— 24de — ...	18. 30	20. 25
— 29de — ...	23. 87	26. 41
— 34te — ...	31. 30	34. 62
— 39te — ...	41. 26	45. 64
— 44de — ...	54. 76	60. 57